

குணசிங்கம் பக்கங்கள்

(சீனியர் குணநாயகம்)

விழுந்த பனை - பக்கங்கள் -375 to 383லிருந்து
ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

குணசிங்கம்

சீனியர் குணநாயகம்

Pages-375 to 383 of
RAJAN HOOLE'S

Palmyra Fallen –

விழுந்த பனை

From Rajani to War's End

ரஜனியிலிருந்து போரின் முடிவுவரை

The Oppressed Cast and Tamil Natinalism

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 1

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 2

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

குணசிங்கம்

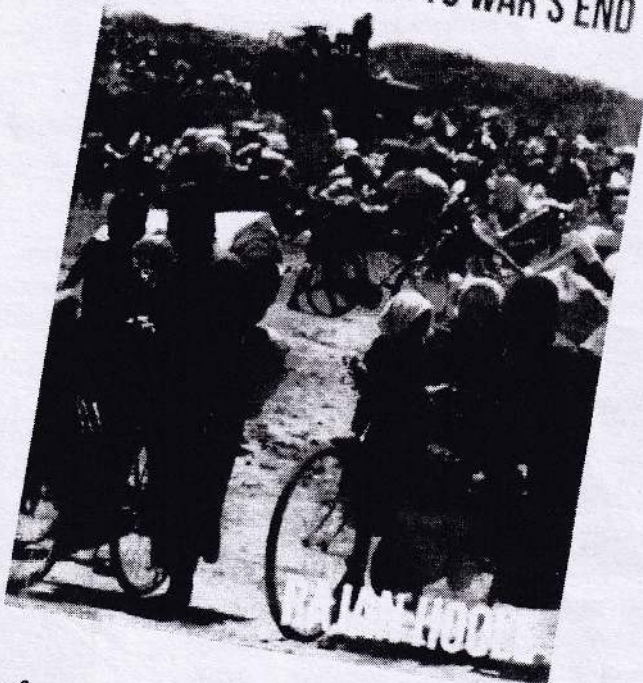
சீனியர் குணநாயகம்

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

The Oppressed Cast and Tamil Nationalism

PALMYRA FALLEN

FROM RAJANI TO WAR'S END

Pages-375 to 383 of

RAJAN HOOLE'S

Palmyra Fallen-விழுந்த பனை

From Rajani to War's End

The Oppressed Cast and Tamil Nationalism

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 3

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 4

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

குணசிங்கம்

சீனியர் குணநாயகம்

புன்னாலைக்கட்டுவனில் பயிர்வேளான்மை, பனை வேளான்மையை உயிர்த் தொழிலாகக் கொண்ட ஆலயங்களுக்கு வாயிற் படிக்கல் வடிவமைத்து தருவதைத் தொண்டாகக் கொண்ட புகழணார் மாதன் பரம்பரையில் உதித்த சீராளர் சீனியர் இலட்சுமி தம்பதியினரின் செல்வங்கள் பதினமரில் மூன்றாமவர் குணநாயகம் என்ற இயற்பெயர் கொண்டவர் குணசிங்கம் ஆவார்.

1954 ஜனவரி 8ல் உதித்த குணசிங்கம் புன்னாலைக்கட்டுவன் அ.த.க.பாடசாலையில் கல்வியை ஆரம்பித்தபோதும் அங்கிருந்த சமூக அடக்கு முறைமையால் தரம் 2க்கு மேல் தொடரமுடியாமல் வெளியேறினார்.

ஆந்த இளம் வயதில் மனதில் வளர்ந்த சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான தீ இன்றுவரை கொழுந்து விட்டெரிந்து சமூகத்துக்கு ஆற்றிய பல சமூக சேவைகளை சொல்வதாயின் பலநூறு பக்கங்கள் தேவை.

PALMYRA FALLEN
FROM RAJANI TO WAR'S END

இவரின் சேவையின் உச்சப் பதிவாக பேராசிரியர் ராஜன் கூல் அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு கலாநிதி ரஜனி திரணகமவின் 25ம் வருட நினைவின் மனித உரிமைகளுக்கான யாழ் பல்கலைக்கழக சங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட “விழுந்த பனை(Palmyra Fallen)” - ரஜனியிலிருந்து போரின் முடிவுவரை(From Rajani to War's End) என்ற ஆங்கில நூலின் பக்கங்கள் 375 லிருந்து 383வரை இவரின் சமூக சேவைகளின் ஒரு பகுதி சிறப்பாக பதியப்பட்டு உலகம் முழுவதும் அறியும் வண்ணம் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 5

விழுந்த பனை : ஒருக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

சிறுவயது முதல் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைப்போராட்டங்களில் பங்குபற்றிய திரு.சீ. குணசிங்கம் அவர்கள் இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (CPI) வடமாகாண செயலராக தெரிவு செய்யப்பட்டார். 1972லிருந்து அகில இலங்கை சிறுபான்மைத் தமிழர் மகாசபை அங்கத்தவராகியவர் தற்போது 2014லிருந்து மகாசபையின் தலைவராக செயல்பட்டு ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தின் நலனில் மிக அக்கறையாக இருந்து வருகிறார்.

யாழ் இலக்கியப் பரம்பரையில் பல பாராட்டுக்கள் பரிசுகளைப் பெற்ற கே.டானியலின் கதைகளின் கதாநாயகர்களில் “குணசிங்கம்” அவர்களின் சமூகப் போராட்டங்கள் பல கதாபாத்திரங்களுக்கு உதாரணமாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளார். குறிப்பாக கே.டானியலின் “பஞ்சகோணம்” கதாநாயகன் இவரேயாவார். குணசிங்கத்தின் உண்மைக் கதையே அதுவாகும். இவரின் சமூகப் போராட்டமும் பங்களிப்பும் மிகத்தெளிவாக இக்கதாபாத்திரம் மூலம் வெளிக்கொணரப் பட்டுள்ளது.

வாழ்வாதாரத்திற்கு பணம் தொழிலிலும் ஈடுபட்டமையினால் தெங்கு பணம் பொருள் உற்பத்தி விற்பனை கூட்டுறவுச் சங்கங்கங்கள் ஆரம்பித்த காலம் தொட்டு குணசிங்கத்தின் பங்களிப்பு அளவிடமுடியாது. சுண்ணாகம், அளவெட்டி, மல்லாகம் தெ.ப.பொ.உ.வி.சங்கத்தின் வளர்ச்சியில் இவரின் செயற்பாடுகள் நினைவு கூரக்கூடியவை.

இவரின் முன்னெடுப்பினால் சங்க அங்கத்தினருக்கான விபத்து ஓய்வூதிய திட்டம் உருவாக்கப்பட்டதுடன் அதன் முதற்கொடுப்பனவு பிரதமரும் 2வது ஜனாதிபதியுமான கௌரவ ஆர் பிரேமதாசா அழைக்கப்பட்டு வீரசிங்கமண்டபத்தில் விழாவெடுத்து அவர்களின் கையால் அங்கத்தினருக்கு வழங்கப்பட்டது. சகல தெ.ப.பொ.உ.வி.சங்க அங்கத்தினரும் இன்றுவரை இந்த தட்டத்தால் நன்மை பெற்று வருகின்றனர்.

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 6

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

யாழ் பாரவூர்தி சங்க அங்கத்தினராக நீண்டகால உறுப்பினரும் நிருவாக அமைப்பின் வேண்டப்படும் உறுப்பினருமாக சேவையாற்றுவவர் தற்போது வடமகாணத்தில் நிலவும் மணல் பங்கீடு விநியோக பிரச்சனையை தீர்த்துக் கட்டுமான தொழிலை நம்பிவாழும் மக்களுக்கு சேவை செய்யும் தோழர் இவர்.

போர்காலத்திலும் சரி சமாதான காலத்திலும் சரி சமூக அக்கறையோடு பயந்து ஓடாமல் பல காரியங்களைச் செய்துள்ளார். புல வழக்குகளுக்கு கண்கண்ட சாட்சியாக சாட்சியளித்து குற்றவாளிகள் தப்பிக்க விடாமல் தண்டனை பெற்றுக் கொடுத்துள்ளார்.

1996 செப்ரெம்பர் 30ம் திகதி உரும்பிராயில் வைத்து பாலியல் வல்லுறவுக்குட்படுத்தி கொலை செய்யப்பட்ட வேலாயுதபிள்ளை ரஜனியின் வழக்கில் நேரடி சாட்சியாகி வாக்குமூலமளித்து குற்றமிழைத்தவர்களில் மூவருக்கு மரணதண்டனை உட்பட ஆறு பேருக்கு கடும்தண்டனை வாங்கிக் கொடுத்துள்ளார்.

புன்னாலைக் கட்டுவனில் 1977ல் 12 பிள்ளைகளின் தந்தையான வல்லி தம்பரின் வீடு தீக்கிரையாக்கப்பட்டு உபகரணங்கள் தானியங்கள் ஆடுமாடுகள் அழிக்கப்பட்டபோதும் நேரடி சாட்சியாகி சட்டநடவடிக்கை எடுத்து நீதிமன்றம் முன்நிறுத்தி குடும்பத்திற்கு உடுவில் உதவி அரசாங்க அதிபர் மூலம் நிவாரணமும் பெற்றுக் கொடுத்தவர்.

1982இல் உயர் குலத்தினரின் அடியாட்களால் இலங்கைப் போக்குவரத்து சபையின் சாரதியான புன்னாலைக்கட்டுவன் வடக்கைச் சேர்ந்த அண்ணாச்சாமி என்பவர் ஈவினையில் உள்ள தனது வீடு நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தபோது இடைமறிக்கப்பட்டு துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டார். கொல்லப்பட்டவரின் உறவினர்களை சுண்ணாகம் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்ற திரு.குணசிங்கம் அவர்கள் அங்கு முறைப்பாடு ஒன்றை பதிவு செய்வித்தார். குற்றவாளிகள் கைது செய்யப்பட்டு அப்போதைய மல்லாகம் நீதிமன்ற நீதிபதி திரு.சி.வி.விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் முன்னிலையில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

இதேவேளை போராளிக் குழுக்களின் செயற்பாடுகள் அதிகரிப்பட்ட நிலையில் இதனைச் சந்தர்ப்பமாக பயன்படுத்திய உயர்குலத்தினர் சாதீய விடுதலைக்காகப் போராடியவர்களை துரோகிகள் அல்லது உளவாளிகள் என நாமம் சூட்டி போராளிகளின் துப்பாக்கிக்கு இரையாக்கினர்.

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 7

விழுந்த பனை : ஓடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

திரு.குணசிங்கம் அவர்களின் கருத்துப்படி இடது சாரிகளுக்கு எதிராக செயற்பட்ட குழுக்களே மேற்படி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவ்வாறு கொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவர் திரு.குணசிங்கம் அவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்ட ஈவினையைச் சேர்ந்த இராசசேகரம் ஆவார்.

திரு.குணசிங்கம் அவர்கள் 1984இன் ஆரம்பத்தில் சவுதி அரேபியாவுக்குச் சென்று 1987இல் நாடு திரும்பியபோது அண்ணாச்சாமி கொலை வழக்கில் கைதுசெய்யப்பட்டோர் சுதந்திரமாக நடமாடுவதை கண்ணுற்றார். வழக்கும் கைவிடப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு பல்வேறு சம்பவங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்படாது கைவிடப்பட்டிருந்தன.

குணசிங்கம் பக்கங்கள்

(சீனியர் குணநாயகம்)

விழுந்த பனை - பக்கங்கள் -375 to 383லிருந்து
ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

PALMYRA FALLEN FROM RAJANI TO WAR'S END

பேராசிரியர் ராஜன் கூல்
அவர்களால் தொகுக்கப்பட்டு
கலாநிதி ரஜனி திரணகமவின்
25ம் வருட நினைவின் மனித
உரிமைகளுக்கான யாழ்
பல்கலைக்கழக
சங்கத்தினால் வெளியிடப்பட்ட

விழுந்த பனை Palmyra Fallen

ரஜனியிலிருந்து போரின் முடிவுவரை
From Rajani to War's End

என்ற ஆங்கில நூலின்
பக்கங்கள் 375 லிருந்து
383வரை
குணசிங்கத்தின் சமூக
சேவைகளின்
ஒரு பகுதி சிறப்பாக
பதியப்பட்டு உலகம்
முழுவதும் அறியும் வண்ணம்

தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

அதன் தமிழ் வடிவம் பின்வருமாறு வகுக்கப்பட்டுள்ளது.

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 9

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 10

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும் The Oppressed Cast and Tamil Natinalism

RAJAN HOOLE's "Palmyra Fallen"

ராஜன் கூலின் "விழுந்த பனை"

Pages-பக்கங்கள்- 375--383

ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட புரட்சியானது சாதி சார் போராட்டங்களுடன் 1960 இல் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பமானது. உயர் சாதியினரது வன்செயல்கள் தீண்டாமைக்கெதிரான போராட்டத்தை புரட்சி சார் திசையை நோக்கி திருப்பியது எனலாம். தாழ்ந்த சமூகத்தினர் கொலை செய்யப்படும் சம்பவங்கள் கூட கவனத்தில் கொள்ளப்படவில்லை.

ஆரம்பகாலப் புரட்சியானது பொது உடமைக் கட்சியைச் சார்ந்த (பீகிங் பிரிவு) ந.சண்முகநாதனால் தலைமை வகிக்கப்பட்டது. இதற்கு முன்னர் 1940ம் ஆண்டு புரட்சியானது திரு.ஜோல்போல் மற்றும் M.C. சுப்பிரமணியம் ஆகியோரால் தலைமை தாங்கப்பட்டது. தாழ்த்தப்பட்ட சமூகங்கள் எதிர் கொள்ளும் அநீதிகளை கொழும்பில் உள்ள ஆளும் கட்சியினருக்கு தெரியப்படுத்தி சதகமான நடவடிக்கைக்கு வித்திடுவதே இவர்களின் நோக்கமாக இருந்தது.

இதன் விளைவாக தமிழ்த் தேசியத்திற்கு வெளியேயான அரசியல் கூட்டு ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இது அப்போதைய பிரதம மந்திரி ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் கீழ் மக்கள் பல நன்மைகள் பெறுவதற்கு வழிவகுத்தது. (குறிப்பாக கல்வித்துறையில்) இன் நிலையிலேயே தாழ்த்தப்பட்ட சமூகமானது சட்டரீதியான உதவியைப் பெறவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது. இந்நடைமுறையின் போது இவர்கள் சாதி ஒடுக்குமுறை தொடர்பாக எந்த ஒரு வெளிப்படைத்தன்மையும் அற்ற தேசியவாதத்தினரால் துரோகிகள் என்றழைக்கப்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டார்கள்.

1977ம் ஆண்டு இனக்கலவரத்துடன் இன ஒடுக்குமுறையானது வலுவடைந்தபோது இடது சாரி அமைப்பினர் தமது புரட்சியில் சாதீயத்துக்கெதிரான விடயத்தையும் கையில் எடுத்தனர். இதன்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 11

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

விளைவாக ஒடுக்குமுறைக்குட்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்தோர் தமிழர் விடுதலையூடாக தாமும் அரசியல் ரீதியான விடுதலையைப் பெறலாம் என்ற நம்பிக்கையுடன் தம்மையும் இப் புரட்சியில் இணைத்துக்கொண்டார்கள். இப்படி இணைந்தோரில் பலர், 1986 தொடக்கம் தமக்கெதிரான அமைப்புக்களை LTTEயினர் களையெடுத்த போது, துரோகிகள் எனப் பெயர் சூட்டப்பட்டு அவமானத்துக்கு உட்படுத்தப்பட்ட நிலையில் அழித்தொழிக்கப்பட்டார்கள்.

இதற்கு முக்கிய காரணம் இவர்கள் LTTE அமைப்பின் அங்கத்தவராக இல்லாதிருந்தமையே ஆகும். எனினும் அரசியல் சார் இடைவெளியொன்று ஏற்பட்டபோது LTTEயினர், தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களில், எதிர்கால நம்பிக்கையுடனும், மீண்டும் தம்மைப் பலியிடத் தயாராக இருந்த, பலரைத் தமது அமைப்பில் இணைந்துக்கொண்டார்கள்.

சாதீயம்

பல செல்வாக்கு மிக்க உயர்மட்டத்தினர் சாதீயம் என்பது ஓர் சர்ச்சைக்குரிய விடயம் அல்ல என்றும் சில குழப்பவாதிகளே இப்பேதத்தை உருவாக்கக் காரணம் எனவும் குறிப்பிட்டனர். தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சார்ந்த பல இந்துக்கோயில்கள், வெளிநாடுகளில் வதியும் முன்னை நாள் பக்தர்களின் நன்கொடையாலும் அதிகரித்து வரும் சமய பற்றுறுதியாலும் இயங்குகின்றன எனலாம். தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினர் மிக உற்சாகமாக சமய சடங்குகளில் பங்குபற்றுுகிறார்கள், பெண் பிள்ளைகளின் பூப்புனித நீராட்டு விழா போன்ற விழாக்களைக் கொண்டாடுவதுடன் சந்தன திருநீற்றுப் பூச்சுடன் உலா வருகிறார்கள்.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் சாதீய விடுதலையின் பொருட்டு உயர் குல விழுமியங்களை கடைப்பிடித்தலானது இந்து உயர் குல கொள்கைப்படி தாழ்வான செயலாகவே கருதப்பட்டது. LTTEயினர் சாதிய பாகுபாட்டுக்கெதிரான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தாலும் சாதிய விடுதலைக்கான அரசியல் ரீதியான நிகழ்ச்சி நிரலைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இவர்களின் காலத்தில் உயர் குலத்தினர் தமக்கான ஆதரவை நாடியிருந்ததோடு அந்த அமைப்பினை தமக்கேற்றவாறும் பயன்படுத்தத்தலைப்பட்டனர். எனினும் குறைந்தளவு பங்களிப்பையே வழங்கியிருந்தனர்.

தற்போது LTTE யினர் இல்லாத நிலையில் சனத்தொகையில் சுமார் அரைப்பங்கினராகக் காணப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினரின்

Palmira Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 12

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

நிலை யாதென அண்மையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட மாகாணசபை (செப்டம்பர் 2013) பிரதிநிதித்துவத்தில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம்.

தமிழ்த்தேசிய கூட்டமைப்பு கைப்பற்றிய 30 ஆசனங்களில்(36 இல்) தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினரின் பிரதிநிதித்துவம் வெறும் 3 ஆசனங்களே ஆகும். தெரிவு செய்யப்பட்ட ஐந்து மாகாண சபை அமைச்சர்களில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் பிரதிநிதிகள் ஒருவருமே இல்லை. இதைப்பற்றி ஒருவராலும் பேசப்படாத நிலையில் தாழ்த்தப்பட்ட வகுப்பினர் தொடர்பான உயர்குலத்தினரின் பிரதிபலிப்பையே இது காட்டுகிறது எனலாம்.

தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினரின் விடுதலை தொடர்பாக வெறுமனே வாய்வார்த்தைகளாக மட்டும் பேசி வந்த போராளிக் குழுக்களும் எந்தவொரு அரசியல் திட்டங்களோ அல்லது நிகழ்ச்சி நிரலோ அற்ற நிலையில் தோல்வியைத் தழுவின என்பதை மறுப்பதற்கில்லை. சாதி ரீதியான வன்முறைகளை சீர்தூக்கிப் பார்க்கும்போது போராளிக் குழுக்கள் உயர் குல ஆதிக்கத்தை வலுப்படுத்தவே பயன்படுத்தப்பட்டன என்பதும் வெளிப்படையாகும்.

ஒடுக்கப்பட்டவர்களுக்கு எதிரான வன்முறையானது புரட்சியாளர்களின் தோற்றத்திற்கும் முற்பட்டதாகும். 1960களின் இறுதியில் ஆலய பிரவேசம் போன்ற கட்டுப்பாடுகளுக்கெதிராக கிளர்ச்சி எழுப்பப்பட்டது. இவற்றுள் கீழ்த்தரமான பாத்திரங்களில் தேனீர் வழங்கப்படல், (கடைகளிலும், வேலைத்தளங்களிலும்) உடை வெழுக்கும் தொழிலாளி, சவரத்தொழிலாளி, போன்றோரின் சேவைகள் புறக்கணிக்கப்பட்டமை போன்றவையும் அடங்கும்.

ஓர் பாரிய நிகழ்வாக 1964இல் புன்னாலைக்கட்டுவன் பிரதேசத்தில் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தவரின் 65 வீடுகள் உயர்குலத்தோரால் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட சம்பவத்தைக் குறிப்பிடலாம். இதில் பாதிக்கப்பட்டோர் மயிலங்காடு ஊடாக ஏழாலைப் பிரதேசத்திற்கு இடம் பெயரவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். எனினும் இத்தகைய வெளிப்படையான பாகுபாட்டுக்கு எதிரான வெற்றியானது மொத்தமாகப் பெறப்பட்டது எனலாம்.

21 ஒக்ரோபர் 1966 இல் தீண்டாமைக்கு எதிரான பாரிய போராட்டம் ஒன்று முன்னெடுக்கப்பட்டது. இதன் தலைமைப் பங்கினை

இடது சாரிகளின் பீக்கிங் பிரிவு ஏற்று நடத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

M.C.சுப்பிரமணியம்

தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினர் பின் தங்கிய நிலையில் கல்வி அறிவு குறைந்தவர்களாக காணப்பட்டமையினால் அவர்களில் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்த M.C.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அப்போது பிரதம மந்திரியாக இருந்த திருமதி பண்டார நாயக்கா அவர்களிடம் மனு அளித்திருந்தார்.

இதன் விளைவாக திரு சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 1970ல் பராளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவானார். மேலும் பிரதமர் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட சமூகத்தினருக்கு 15 ஆரம்பப்பாடசாலைகளை குட்டியப்புலம், மட்டுவில், சண்டிலிப்பாய் போன்ற பிரதேசங்களில் வழங்கியிருந்தார். இதே குலத்தைச் சேர்ந்த 225 ஆசிரியர்கள் பலாலி, கோப்பாய், கரையூர் போன்ற ஆசிரியர் கலாசாலைகளில் இணைக்கப்பட்டனர். இலவசக் கல்வியானது இத்தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினருக்கு உரியதாக இருந்தபொழுதிலும் மேற்படி உதவிகள் பின்தங்கிய பிரதேசங்களில் வசித்தோருக்கு ஓர் வரப்பிரசாதமாகவே அமைந்தது. இத்தோடு கல்வி அறிவுற்ற மேலும் 1000 பேருக்குப் புகையிரத ஊழியர் நியமனமும் வழங்கப்பட்டது.

சீனியர் குணசிங்கம் (குணநாயகம்)

சிறுவயது முதல் ஓடுக்கப்பட்ட மக்களின் உரிமைப்போராட்டங்களில் பங்குபற்றிய திரு சீனியர் குணசிங்கம் (குணநாயகம்) அவர்கள் வடமாகாண செயலராக(CPP) தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவர், திரு.யோல் போல் என்பவரும் M.C. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் சுதந்திரத்துக்கு முற்பட்ட காலத்துப் போராட்டங்களின் முன்னோடிகளாக செயற்பட்டார்கள் எனவும் அதிலும்

தெல்லிப்பளையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட திரு போல் அவர்கள் ஆசிரியராகப் பயிற்சி பெற்றிருந்தும் குலபேதம் காரணமாக ஆசிரிய நியமனத்தை பெறமுடியாத நிலைமைக்கு தள்ளப்பட்டார் எனவும் குறிப்பிட்டார். எனினும் அவர் ஒரு ஒப்பந்தக்காரராக தனது சகோதரன்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 14

விழுந்த பனை : ஓடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

சாமுவேலுடன் சேர்ந்து சிறப்பாகப் பணியாற்றி ஓர் செல்வாக்கான நிலையைப் பெற்றுக்கொண்டார்.

திரு.குணசிங்கம் அவர்களது கருத்துப்படி திரு.போல் அவர்களும் சுப்பிரமணியம் அவர்களும் ஓர் ஆங்கில உயர் அதிகாரி ஒருவரை நெல்லியடியில் சந்தித்து தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் வாழும் கன்பொல்லை என்ற கிராமத்தை பார்வையிட அழைத்துச் சென்றனர். இதன்போது திரு.போல் அவர்களும் சுப்பிரமணியம் அவர்களும் உயர் குலத்தவர்களால் சால்வையால் கட்டப்பட்டு உடல் முழுவதும் பெற்றோலில் ஊறவைக்கப்பட்டனர். இவர்கள் தீக்கு இரயாக்கப்படும் நிலையில் பொலிசாரினால் காப்பாற்றப்பட்டனர்.

பாரம்பரிய ஜனநாயகப் போக்கைக் கொண்டிருந்த திரு.சுப்பிரமணியம் அவர்களால் உயர் சாதியினரின் அநீதிகளுக்கு எதிராக குறிப்பிட்ட எல்லைக்கு அப்பால் போராட இயலவில்லை. இதன் விளைவாக S.T.நாகரத்தினம், கே.டானியல், தங்கவடிவேல், கிருஷ்ணபிள்ளை மாஸ்டர் உள்ளடங்கலாக பலர் 1964 முதல் இடைவிலகத்தலைப்பட்டனர்.

எவ்வாறாயினும் திரு.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த காலப்பகுதியில் (1970 களின் ஆரம்பம்) உயர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் திரு.துரையப்பாவை அணுகியது போலவே இவரையும் அணுகி அரசு வேலைவாய்ப்புக்களையும் இடமாற்றங்களையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள். இது பற்றி திரு.குணசிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிடுகையில் மேற்படி சலுகைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட உயர் குலத்தோர் பின்னர் திரு.சுப்பிரமணியம் அவர்கள் பணத்திற்காகவே இவற்றை செய்தார் என வதந்திகளைப் பரப்பினார்கள் என்றார்.

திரு.குணசிங்கம் அவர்கள் நினைவு படுத்துகையில் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினர் சில கல்விசார் வசதிகளை அரசிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டமையை அப்போது தமிழ்த்தேசியத்தின் தலைவராக இருந்த திரு.அ.அமிர்தலிங்கம் அவர்கள் தனது கட்சிப் பத்திரிகையான சுதந்திரனில் மிகவும் இழிவான கருத்துப்பட குறிப்பிட்டிருந்தார். தமிழ்த்தேசியத்தின் தார்பரியமானது தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினரை தீண்டத்தகாதவர்களாகவும் துரோகிகளாகவும் கருதுவதேயாகும் என்பதை இங்கு மறுப்பதற்கில்லை.

1970களும் தொடர்ச்சியான வன்முறைகளும்:

சட்ட ஒழுங்கு நடைமுறையில் இருந்தவேளையிலும் 1975இல் திரு.அல்பிரட் துரையப்பா அவர்கள் LTTE யினரால் சுட்டுக்கொல்லப்பட்ட நிலையிலும் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினருக்கு எதிரான ஒடுக்குமுறையானது தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தது. 1977ல் ஏழாலை மயிலங்காடு பிரதேசத்தில் உயர்குலத்தவர்களுக்காகப் பணிபுரியும் அடியாட்கள் வாடகைக்குக் குடியிருந்த வீரமுத்து என்பவரது வீட்டை அவரது இரண்டு பிள்ளைகள் மாமியார் ஆகியோருடன் சேர்த்துத் தீயிட்டனர்(அவரை சொந்த நிலத்திலிருந்து அகற்றுவதற்காக). இவர்கள் மிகக் கொடூரமாக எரியூட்டப்பட்டமையை திரு குணசிங்கம் அவர்கள் நினைவு கூர்ந்தார். எனினும் இது தொடர்பாக எந்தவொரு நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை.

1982இல் இலங்கைப் போக்குவரத்து சபையின் சாரதியான புன்னாலைக்கட்டுவன் வடக்கைச் சேர்ந்த அண்ணாச்சாமி என்பவர் ஈவினையில் உள்ள தனது வீடு நோக்கி சென்று கொண்டிருந்தபோது உயர் குலத்தினரின் அடியாட்களால் இடைமறிக்கப்பட்டு துண்டு துண்டாக வெட்டப்பட்டார். கொல்லப்பட்டவரின் உறவினர்களை சுண்ணாகம் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்ற திரு.குணசிங்கம் அவர்கள் அங்கு முறைப்பாடு ஒன்றை பதிவு செய்வித்தார். குற்றவாளிகள் கைது செய்யப்பட்டு அப்போதைய மல்லாகம் நீதிமன்ற நீதிபதி திரு.சி.வி.விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் முன்னிலையில் வழக்கு தாக்கல் செய்யப்பட்டது.

இதேவேளை போராளிக் குழுக்களின் செயற்பாடுகள் அதிகரிப்பட்ட நிலையில் இதனைச் சந்தர்ப்பமாக பயன்படுத்திய உயர்குலத்தினர் சாதீய விடுதலைக்காகப் போராடியவர்களை துரோகிகள் அல்லது உளவாளிகள் என நாமம் சூட்டி போராளிகளின் துப்பாக்கிக்கு இரையாக்கினர்.

திரு.குணசிங்கம் அவர்களின் கருத்துப்படி இடது சாரிகளுக்கு எதிராக செயற்பட்ட PLOTE LTTE, TELO போன்ற குழுக்களே மேற்படி நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவ்வாறு

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 16

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

கொல்லப்பட்டவர்களில் ஒருவர் திரு.குணசிங்கம் அவர்களுடன் இணைந்து செயற்பட்ட ஈவினையைச் சேர்ந்த இராசசேகரம் ஆவார்.

1982 இல் LTTEயினரால் இவர் கிராமத்திலிருந்து அழைத்துச் செல்லப்பட்டு சுடப்பட்டு எரியூட்டப்பட்டிருந்தார். உள்ளூர் சூழல் மிகவும் அபாயகரமான நிலையை எட்டிய நிலையில் திரு.குணசிங்கம் அவர்கள் 1984இன் ஆரம்பத்தில் வேலைவாய்ப்பின் பொருட்டு சவுதி அரேபியாவுக்குச் சென்றார். 1987இல் அவர் நாடு திரும்பியபோது அண்ணாச்சாமி கொலை வழக்கில் கைதுசெய்யப்பட்டோர் சுதந்திரமாக நடமாடுவதை கண்ணுற்றார். வழக்கும் கைவிடப்பட்டிருந்தது. இவ்வாறு பல்வேறு சம்பவங்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்படாது கைவிடப்பட்டிருந்தன.

திரு.குணசிங்கத்தின் கருத்துப்படி அண்ணாசாமி கொலைவழக்கு தள்ளுபடி செய்யப்பட்டமைக்கு நீதிபதி விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் தனிப்பட்டமுறையில் காரணம் அல்ல. 1983இன் நடுப்பகுதியளவில் நிலமை மிக மோசமடைந்ததால் பொலிசாரின் செயற்பாடுகளும் ஸ்தம்பிதம் அடைந்திருந்தன. அதேவேளை இங்கு ஓர் பொதுவான போக்கும் காணப்பட்டது.

அதாவது பாதிக்கப்பட்டவர் உயர்குலத்தைச் சேர்ந்தவராயின் வழக்கு உடனடியாக எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டது. அதேவேளை தாழ்த்தப்பட்டவராயின் வழக்கு கைவிடப்பட்டோ அல்லது நீண்டகாலத்துக்கு இழுத்தடிக்கப்பட்டதாகவோ அமைந்து விடுகிறது. இதேநிலை தற்போதும் நிலவுவதைக் காணலாம். நீதிமன்றத்துக்கோ அல்லது மனித உரிமை ஆணைக்குழுவுக்கோ தாழ்த்தப்பட்டவர்களின் வழக்குகள் எடுத்துச் செல்லப்படும்போது நீதியான தீர்ப்பைப் பெறுவது கடினமானதொன்றாகவே இருப்பதைக் காணமுடிகிறது.

2009 மே மாதத்துக்கு பிற்பட்ட காலம்

யத்தம் முடிவுக்கு வந்தபோது யாழ்ப்பாண சமூகத்தில் ஒவ்வொரு தரப்பினரும் நிச்சயமற்றதோர் எதிர்காலத்தை பற்றி சிந்திக்க தலைப்பட்டனர். LTTE யினரின் ஆதரவில் தங்கியிருந்த பலர் தம்மைத்தாமே சீர செய்யவேண்டிய நிலை உருவாகியது. சமயக்குழுக்களும் தமது சொந்த நலன்களைப் பேணுவதற்காக புதிய நிலைகளை எடுக்கவேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அரசாங்கம், இராணுவம், EPDP, போன்ற அமைப்புகள் பிரதான ஆதரவு வழங்குனர்களாக உருவெடுத்தமையே ஆகும். கிரீஸ்தவ அமைப்புகளும் உயர்மட்டத்துடன் சொந்த உறவுசார் தொடர்புகளைப் பேணி வந்தனர்.

சமுதாயத்தின் போக்கானது, ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட விதிகள் அற்றநிலையில், தப் பிப்பிராயங்கள், பலவீனங்கள், சுயலாபம், உயர் மட்டத்தினரின் இலட்சியங்கள் என்பவற்றின் கூட்டிணைவுடன் ஏனையோரை ஓரங்கட்டும் செயற்பாடுகளை நிர்ணயிப்பதாக அமைந்திருந்தது. சாதீயத்தைப் பொறுத்தவரை, இன்னொரு கலாச்சாரத்தைப் பின்பற்றும் தன்மை, அங்கத்தினரைத் தெரிவுசெய்யும் முறை, ஆதரவு நல்குதல் போன்ற விடயங்கள், பாகுபாடான தன்மையை வெளியே தெரியாதவாறு குழப்புவதாக அமைந்திருந்தது. ஒட்டுமொத்தத் தமிழினமே இலங்கையில் நிறுவன மயமான பாகுபாட்டினை எதிர் நோக்கும் நிலை வெளிப்படையானதாகும். எனினும் தமிழ்த்தேசத்தின் பகுதியாகக் கருதப்படும் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினரைப் பொறுத்தவரையில் மிகப் பாரியளவு ஒடுக்குமுறைக்கு உள்ளாகிய வண்ணமே இருந்து வந்தனர்.

இதற்கு எடுத்துக்காட்டாக கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் அதிபராக இருந்த செல்வி மலர் சின்னையா அவர்கள் தொடர்பான சம்பவத்தையும் வடமராட்சி யா/இமையாணன் பாடசாலையில் அதிபராக இருந்த திருமதி நவமணி சந்திரசேகரன் அவர்கள் தொடர்பான சம்பவத்தையும் குறிப்பிடலாம். தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த இவ்விருவருமே உயர் பதவிகளை வகித்த நிலையில் ஒருக்குமுறைக்கு உட்பட்டவர்களாவர்.

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 18

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

செல்வி சின்னையா அவர்கள் பதவி விலக்கப்பட்டு மீதமிருந்த 1½ வருடகாலத்தை (ஓய்வுக்கு முன்) அலுவலகம் ஒன்றில் ஒப்பமிட்டு கழிக்கும் படி பணிக்கப்பட்டார். அது விபரித்தலுக்கு அப்பாற்பட்ட விடயமாக எந்தவொரு காரண காரியமும் இல்லாமல் குறிப்பிடப்பட்ட 3 மாத கால காலத்தினுள் விசாரணை மேற்கொள்ளப்படுவதற்கான அர்த்தமே அற்ற நிலையில் மேற்கொள்ளப்பட்டது எனலாம். அவருடைய இடத்திற்கு குறைந்த தகமையுள்ள உயர் குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் அதிபராக நியமிக்கப்பட்டார். இவரது விடயத்தை ஆழமாக நோக்கினால் சாதீயப்பாகுபாடானது கல்வி சார் நிறுவனக் கட்டமைப்பில் எந்தளவுக்கு புரையோடிப்போயுள்ளது என்பதை உணரலாம். மரியாதைக்குரிய கல்வியாளர்கள் எந்தளவுக்கு கீழ்த்தரமான, பயமுறுத்தல் போன்ற பணிகளில் ஈடுபட்டார்கள் என்பதும் இங்கு தெளிவாகும். உயர் குலத்தைச் சேர்ந்த கல்வி அதிகாரிகள் கொழும்பிலுள்ள உயர் அதிகாரிகளுக்கு செல்வி சின்னையா ஓர் புலிப் பெண்மணி எனக் கருதும் அளவிற்கு பிரச்சார முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர்.

LTTEயினர் ஆட்சியில் இருந்திருந்தால் இதே பெண்மணியை புலிவிரோதி என்றே கூறியிருப்பார்கள். சிறுமைத்தனமான காழ்ப்புணர்ச்சியே இப் பெண்மீது இவ்வாறான செயற்பாட்டை மேற்கொள்வதற்கு காரணமாக இருந்தது எனலாம்.

திருமதி சந்திரசேகரன் அவர்கள் தகுதி வாய்ந்த நிலையில் இருந்தும் அவரது பழைய பாடசாலையாகி உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரிக்கு (மார்ச் 2010 முதல் வெற்றிடமாக இருந்த) அதிபராக நியமிக்கப்படாமல் தடுக்கப்பட்டார். இவர் பட்டதாரியாக இல்லாத நிலையிலும் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக இருந்து அதிபராகி 2004ம் ஆண்டில் அதிபர் சேவை 1க்கு தரம் உயர்த்தப்பட்டிருந்தார். இவருக்கு வல்லை மகளிர் கல்லூரிக்கு அதிபர் நியமனம் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரி நியமனத்தை எதிர்பார்த்து அதை நிராகரித்திருந்தார். அதேவேளை உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரிக்கு தற்காலிக அதிபராக திருமதி யோசேப் அவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார். இவர் ஆசிரியர் சேவை முதலாம் தரத்தை மட்டுமே கொண்டிருந்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

ஓர் முன்னைநாள் அதிபரின் கருத்துப்படி அப்போது வடமாகாணத்தின் மேலதிக கல்விப்பணிப்பாளராக இருந்த திரு V.T. செல்வரட்ணம் அவர்கள் திருமதி நவமணி அவர்கள் பட்டதாரியாக இருந்திருந்தால் உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரிக்கு அதிபராக நியமிக்கப்பட்டிருக்கலாம் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். எனினும் மூத்த

கல்வி அதிகாரி ஒருவரின் கூற்றுப்படி திரு செல்வரட்ணம் அவர்களின் கருத்து தவறானது, அதிபர் வெற்றிடத்திற்காக, விண்ணப்பம் கோரப்பட்டபோது அதிபர் சேவை 1 மட்டுமே கோரப்பட்டிருந்தது. விண்ணப்பதாரிகளில் திருமதி சந்திரசேகரன் மட்டுமே இத்தகமையைக் கொண்டிருந்தார். இது தொடர்பான கூற்று நிருபத்தின் படி பட்டத்தகமைக்கும், டிப்ளோமாவுக்கும் 10 புள்ளிகள் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் போட்டி ஏதுமற்ற நிலையில் அதிபர் சேவை 1 என்பது போதுமானதாக இருந்தது.

இங்கு பதவி வழங்குவதில் முறைகேடு இருந்ததே தவிர சாதிப்பாகுபாடு இருக்கவில்லை என சிலர் தம்மைத்தாமே சமாதானப்படுத்திக் கொள்ளலாம். எனினும் உயர் நிலைப்பாடசாலைகளுக்கு தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் அதிபர்களாக நியமிக்கப்படலாகாது என்ற கொள்கையினை உயர் குலத்தினர் கொண்டிருந்தனர் என்பதை ஒருவரும் மறுக்க முடியாது. மேற்படி விடயம் விவாதிக்கப்பட்ட வேளை அங்கு பிரசன்னமாக இருந்த கல்வி அதிகாரி ஒருவர், திரு.செல்வரட்ணம் அவர்கள் 'அவரை வெளியிலேயே வைத்திருப்போம்' என்று குறிப்பிட்டு நேர்முகத்தேர்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தார், என்று கூறினார்.

வலிகாமம் வலயத்தைச் சேர்ந்த உயர் நிலைப் பாடசாலைகளாக காணப்படும் விக்ரோரியாக் கல்லூரிக்கும், வட்டுக்கோட்டை இந்துக் கல்லூரிக்கும், பட்டச் சான்றிதழ் அற்ற அதிபர் சேவை தரம் 1 மட்டுமே உடைய அதிபர்கள் வடமாகாண கல்வித் திணைக்களத்தால் (2011) நியமிக்கப்பட்டிருந்தமையை நண்பர் ஒருவர் திருமதி.சந்திரசேகரன் அவர்களுக்கு கூறியிருந்தார். இவ் விடயத்தை கோரிக்கையில் குறிப்பிடும் படி கூறியபோதும் அதை அவர் ஏற்கவில்லை. 2½ வருட இழுபறியின் பின் பதில் அதிபரின் காலமும் ஒருவாறாக முடிவுக்கு வந்தது(12.11.2012). தான் அதிபர் பதவிக்கு நியமிக்கப்படலாம் என்ற நம்பிக்கை மீண்டும் திருமதி சந்திரசேகரன் அவர்களின் மனதில் துளிர்ந்தது. ஏனெனில் அவர் மட்டுமே அதிபர் சேவை தரம் 1 என்ற தரத்தைக் கொண்டிருந்தார். இதற்கு மேலதிகமாக இவர் கல்வியியலில் பட்டமும் பெற்றிருந்தார்(இது டிப்ளோமா நிலையையும் உள்ளடக்கியதாகும்).

ஆனால் அதிபர் சேவைக்கான புதிய விளம்பரமானது பாடசாலை சமூகம், பழையமாணவிகள், பெற்றார் ஆசிரியர் சங்கங்களின் வேண்டுகோளின்படி பட்டம் டிப்ளோமா போன்றவற்றுடன் நியமனம்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Nationalism (375-383) - 20

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

பெறும் அதிபர் இளைப்பாறுவதற்கு முன்னர் 3 வருட பதவிக் காலத்தை கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற முறையற்ற வாசகத்தையும் உள்ளடக்கியிருந்தது. இது வேண்டுமென்றே திணிக்கப்பட்ட விடயமாக அமைந்திருந்தது. ஏனெனில் இதுவரை காலமும் பதில் அதிபராக இருந்தவர் 2½ வருட சேவைக்காலத்தையே கொண்டிருந்தார் என்பதும் திருமதி சந்திரசேகரன் அவர்களின் பதவிக்காலத்தை இல்லாதொழித்து அவரை ஓரம் கட்டுவதற்காகவே நியமிக்கப்பட்டிருந்தார் என்பதும் வெளிப்படையாகும். அளவாக தைக்கப்பட்ட ஆடைபோல புதிய நிபந்தனையானது திருமதி சந்திரசேகரன் அவர்களுக்கு மீண்டும் முட்டுக்கட்டை போட்டது. ஏனெனில் அவரது பதவிக்காலம் 26, செப்டெம்பர் 2014 இல் முடிவடைய இருந்தமையாகும். இதேவேளை அதிபர் சேவை 2.2 ஐக்க கொண்டிருந்த திருமதி கௌரி சேதுராஜா அவர்கள் உட்பிடி மகளிர் கல்லூரியின் அதிபராக வடமாகாண கல்வி அமைச்சின் செயலாளர் திரு. சத்தியசீலன் அவர்களால் நியமிக்கப்பட்டார். இதன்படி குறைந்த தகைமைகளையும் புள்ளித்திட்டத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உயர்குலத்தைச் சேர்ந்த அதிகாரிகளால் போடப்படும் நாடகம் சுயலாபத்தை மட்டுமே நோக்கமாக கொண்டு அரங்கேறியது எனலாம்.

இதேவேளை இவ் விடயமானது பொது மக்களின் கவனத்தை ஈர்த்தபோது ஓர் உயர்நிலைப்பாடசாலைக்கு அதிபர் சேவை தரம் 1 உள்ள ஒருவரே நியமிக்கப்பட வேண்டுமென திருமதி சந்திரசேகரன் அவர்களின் ஆதரவாளர்கள் போராட்டம் நடத்தினர். வடக்கு மாகாணசபை தேர்தல்கள் 2013 நடுப்பகுதியளவில் நடாத்த உத்தேசிக்கப்பட்ட நிலையில் இவ்விடயம் அரசியல் மயமாக்கப்பட்டது. வடமாகாண ஆளுநர் திரு. சந்திரஹீ அவர்களிடம் இவ்விடயம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டபோது அவர் திருமதி சந்திரசேகரன் அவர்கள் அதிபராக நியமிக்கப்படவேண்டுமென கட்டளையிட்டு கல்விச் செயலருக்கு 04.07.2013 இல் கடிதம் அனுப்பியிருந்தார். மறுநாள் மாகாணசபைத் தேர்தல்கள் அறிவிக்கப்பட்டமையால் கல்விச் செயலர், திருமதி சந்திரசேகரன் அவர்களை 23.09.2013 இல் பதவி ஏற்கும் படி கோரி 13.08.2013 திகதியிட்ட கடிதத்தில் குறிப்பிட்டிருந்தார். இச்சந்தர்ப்பத்தை சாதகமாகப் பயன்படுத்திய பாடசாலைச் சமூகத்தினர் இந் நியமனமானது தேர்தல்கள் காலத்திலேயே வழங்கப்பட்டமையால் இது இரத்துச் செய்யப்பட வேண்டுமென நீதிமன்றத்தில் மனு சமர்ப்பித்தனர்.

சாதிய பாகுபாடானது சட்டங்களுக்கு அப்பால் சென்று கல்விச் சூழலை பக்கச்சார்பான தாழ்வான நிலைக்கு இட்டுச் செல்கின்றது என்பது இங்கு வெளிப்படையாகும். அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 21

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

ஏமாற்றத்திக்கு உள்ளாகுவோரின் நன்மதிப்பை சீரளிப்பதற்கான ஆயுதமாக சாதீயத்தைப் பயன்படுத்துகின்ற தன்மை இங்கு தெளிவாகிறது.

அதிபர் இராசதுரை

குணசிங்கம் அவர்களின் கருத்துப்படி கல்வியில் உயர்நிலையை அடையும் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தினரை குறிவைத்து நடாத்தப்படும் செயற்பாடு இப்போதும் குறைந்தபாடில்லை. இதற்கு உதாரணமாக யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி அதிபர் திரு.இராசதுரை அவர்களையும் கல்வி அதிகாரி திரு.சிவலிங்கம் அவர்களையும் அவர் குறிப்பிட்டார். திரு கணபதி இராசதுரை அவர்கள் 12.10.2005 அன்று LTTE யினரால் கொல்லப்பட்டார். அரசினால் கொல்லப்பட்ட அதிபர் சிவகடாட்சம் அவர்களின் இழப்புக்கு பழிதீர்க்கவே திரு.இராசதுரை அவர்கள்

கொல்லப்பட்டார் என்று அர்த்தமற்ற வகையில் கூறப்பட்டது.

ஆனால் அவரது கொலையானது ஏற்கனவே திட்டமிடப்பட்ட ஒன்றாகும். இது 1985இல் இடம்பெற்ற அதிபர் ஆனந்தராசாவின் கொலைச் சம்பவத்திற்கு ஒப்பானதாகும். திரு.குணசிங்கம் அவர்களின் கருத்துப்படி திரு.இராசதுரை அவர்களின் கொலைக்கு எந்தக்காரணமும் இருக்கவில்லை. ஏனெனில் திரு.இராசதுரை அவர்கள் அரசடனோ இராணுவத்தினருடனோ, EPDP யினருடனோ அல்லது தனது நிலையில் இருந்த வேறு ஆட்களுடனோ (அதிபர் சிவகடாட்சம் போன்றோர்) தொடர்ச்சியான உறவினைப் பேணி இருக்கவில்லை. இவர் ஒரு இராணுவ உளவாளியும் அல்ல. இராசதுரை போன்ற தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்தவர் ஒருவர் உயர் பதவி வகிப்பதை பொறுத்துக்கொள்ள இயலாத தரப்பினரே LTTE யினரிடம் அவரைப் பற்றி தவறான கருத்துக்களைப் பரப்பி கொலைக்கு தூண்டியுள்ளார்கள் என திரு.குணசிங்கம் அவர்கள் ஆணித்தரமாக நம்புகிறார்.

கல்வி அதிகாரி சிவலிங்கம்

யாழ்ப்பாணப் பிரதிக்கல்விப்பணிப்பாளராக இருந்த திரு.மார்க்கண்டு சிவலிங்கம் (52 வயது) அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் 26.12.2010 அன்று இனந்தெரியாத ஆயுததாரியால் சொந்த வீட்டிலேயே வைத்து சுட்டுக் கொள்ளப்பட்டார். இது தொடர்பாக எவருமே கைதுசெய்யப்படவில்லை. யாழ்ப்பாணம் அரசு கட்டுப்பாட்டில் இருந்தநிலையில் அரசின் முகவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் இந்தக்கொலையைச் செய்திருந்தால் நிச்சயம் கைது செய்யப்பட்டிருப்பார்கள் என்பதை மறுப்பதற்கில்லை.

இவரது கொலை தொடர்பான வதந்திகள் ஏற்புடையதாக இல்லை. அதாவது இவர் சிங்களத்தில் மட்டும் தேசிய கீதம் இசைக்கப்படுவதற்கு எதிர்ப்பு தெரிவித்தார் என்ற வதந்தியாகும். அவரை நன்கு அறிந்த குணசிங்கம் அவர்கள் கூறுகையில் இவர் ஓய்வை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்த, அரசியல் விவகாரங்களில் தலையிட விரும்பாத ஓர் எளிமையான மனிதர். சாதீய ஒடுக்குமுறைகளை மௌனமாகவே சந்தித்திருந்தார். இவர் மேலும் கூறுகையில், கொலை செய்யப்படுவதற்கு முன் திரு.சிவலிங்கம் அவர்கள் தனக்கு உயிர் அச்சுறுத்தல் உள்ளதாகவும் குறிப்பாக கல்விப் புலத்தில் உள்ள மூத்த அதிகாரி ஒருவரும் இதில் சம்பந்தப்பட்டுள்ளதாகவும் குறிப்பிட்டிருந்தார். திரு.சிவலிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்ட மூத்த அதிகாரியை திரு.குணசிங்கம் அவர்களும் அறிந்திருந்தார். இலங்கை சுதந்திரக்கட்சியோடு தொடர்புபட்டவராகவும் LTTE யினருக்கு அத்தியாவசிய உதவிகளை புரிந்தவராகவும் காணப்பட்டார். மேலும் திரு சிவலிங்கம் அவர்கள் மறுநாளே கல்விப்பணிப்பாளர் பதவியை ஏற்கவிருந்தார் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடவேண்டிய விடயமாகும்.

எனவே இது சாதீய ஒடுக்குமுறையின் வெளிப்பாடு எனவும் உயர்குலத்து அதிகாரிகள் பொய்யான கதைகளை சோடித்து அவர் கொலை செய்யப்படுவதற்குத் தூண்டியுள்ளனர் எனவும் குணசிங்கம் அவர்கள் குறிப்பிட்டார். மேலும், மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அந்த மூத்த அதிகாரி LTTE யினர் சார்பாக உரையாற்றியமையினாலேயே திரு.சிவலிங்கம் அவர்கள் கொல்லப்பட்டதாக தன்னிடமே கூறியதாக

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 23

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

குறிப்பிட்டார். இந்த மூத்த அதிகாரி எவருக்கும் அநீதி இழைக்கக்கூடியவர் அல்ல என்று சிலர் கூறியபோதும், திரு.சிவலிங்கம் அவர்கள் கொல்லப்படுவதற்கு முன்னர் எந்தவொரு நிகழ்விற்கும் செல்லவில்லை என்பதும் எந்தவொரு உரையையும் ஆற்றவில்லை என்பதுவே உண்மை நிலையாகும். அந்த மூத்த அதிகாரி நேரடியாக இக் கொலையில் சம்பந்தப்படவில்லை என்று கூறினாலும் அவர் பிழையான தகவல்களை பரப்பியிருந்தார் என்பது தெளிவாகும்.

நாம் இனப்பிரச்சினையை நோக்கும்போது அது எவ்வளவு பாரதாரமாக இருந்தபோதிலும் சிங்களவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவோ அல்லது தமிழருக்கு எதிரான வன்முறைகளை தடுக்கவோ முன்வரவில்லை. இன்னொரு இனத்தவரின் உரிமைகளைத் தட்டிப்பறித்து கிடைக்கும் குறுகிய சுயலாபத்தை இழப்பதற்கும் அவர்கள் விரும்பவில்லை. இது போலவே தான் சாதீயமும். யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை இனப்பிரச்சினையைவிட இது ஓர் மிகப்பெரிய விடயமாகும்.

தமிழ் சமூகத்தை நன்கு அறிந்தவர்கள் சாதீய ஒடுக்குமுறையை எதிர்கொண்டு அது சார்ந்த எண்ணற்ற பிரச்சனைகளைக் கையாண்ட திரு.குணசிங்கம் போன்றவர்களின் உணர்வுகளையும் தீர்ப்புக்களையும் புரிந்துகொள்ளல் அவசியமாகும். 'நாம் பல யுத்தங்களை வென்றுள்ளோம். முறைசார்ந்த தடைகள் ஏதும் இப்பொழுது இல்லை. பொது நிகழ்வுகளில் உயர்குலத்தினர் எம்மோடு உண்டு களிக்கின்றனர். ஆனால் இது ஒரு மாயை ஆகும். அவர்களின் மனதில் உள்ளதோ வேறு. அவர்களின் மறைமுக நோக்கம் யாதெனில் எம்மை செல்லப்பிராணிகளாக வைத்திருப்பதே ஆகும். தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் அதிபராகவோ, கல்வி அதிகாரியாகவோ, அரச பிரதிநிதியாகவோ உயர்ச்சி பெறும் சந்தர்ப்பங்களில் அந்த உயர்ச்சிக்கான கதவுகளை முடிந்தவரை மூடிவிடுவதே அவர்களின் எண்ணமாகும்.'

'இந்த அமைப்பானது எவ்வாறு எமக்கு எதிராக வேலைசெய்கின்றது என்பதற்கு யாழ்ப்பாணத்தில், தொலைவில் உள்ள கிராமங்களே சான்றாகும். எமது மக்கள் நீர் வசதியோ மலசலகூட வசதியோ அற்ற நெருக்கமான வசிப்பிடங்களில் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இவர்கள் வெற்றிடமான அரச நிலங்களை நோக்கி செல்லும்போது கிராமத் தலைவரோ பிரதேச செயலரோ உடனடியாக சட்ட நடவடிக்கை எடுக்க முற்படுகின்றனர். இதேவேளை உயர் குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்

புதிய நிலத்தைச் நோக்கிச் செல்லும் பொழுது அதனை சட்டபூர்வமாக்கவே அதிகாரிகள் முற்படுகிறார்கள்.

இதற்கு உதாரணமாக வலிகாமம் உயர் பாதுகாப்பு வலயத்தைக் குறிப்பிடலாம். இராணுவம் சட்ட விரோதமாகவே ஆக்கிரமித்துள்ளது. ஆனால் வெளிநாட்டுத் தூதுவர்களை, TNA யினர் இடம் பெயர்ந்தவர்களை பார்வையிட அழைத்துச் செல்லும்போது தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் செறிந்த வாழும் இடங்களையே தெரிவு செய்கிறார்கள். இராணுவத்திற்கு எதிராக இவர்கள் போராட்டங்களைக்கூட நடத்த அழைக்கப்படுகின்றார்கள். ஆனால் பெயர் எடுப்பதோ உயர் குலத்தவர் ஆவார். மேலும் இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வசதியான இடங்களில் குடியேறி உள்ளார்கள். இங்கு கேள்வி யாதெனில், தமது நிலங்கள் மீட்கப்படுவதற்காக போராடும் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு கிடைப்பது யாது என்பதேயாகும்.

இவர்கள் பாறைகளைப் பிளந்து நிலத்தை விவசாயத்துக்கு உகந்ததாக மாற்றி வியர்வை சிந்தி உழைத்து உற்பத்திகளை மேற்கொள்கின்றார்கள். ஆனால் இவர்களுக்கு நிலம் சொந்தமாகக் கிடைப்பது அரிதாகவே உள்ளது. மற்றவர்களுக்கு சமமான, கௌரவமான வாழ்வையே நாம் வாழ விரும்புகின்றோம். ஆனால் TNA வேண்டுவது இதுவல்ல. தமிழ்த்தேசியவாதிகள் தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தவரில் ஒரு சிலருக்கே அடையாள பிரதிநிதித்துவம் வழங்கியுள்ளார்கள். இவர்களும் பின்னர் உயர்குலத்தவரின் இலட்சியங்களையும் அரசியலையும் உறுதிப்படுத்துவதற்காக பயன்படுத்தப்படுகிறார்கள். தனிப்பட்ட முறையில் இவர்களும் குடும்பத்தினரும் சிறப்பாக வாழலாம். இவ்வாறு உள்வாங்கப்பட்டவர்கள் துஷ்பிரயோகங்களில் ஈடுபட்ட போதும் பாதுகாக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் வரலாற்று ஏடுகளில் இவர்கள் நம்பிக்கை துரோகிகள் என்றே குறிப்பிடப்படுகிறார்கள். வெளிப்படையாகக் கூறுவதாயின் உயர்குல அரசியல் வாதிகளின் கட்சிகளை விட அரசாங்கத்தையே ஆதரிக்க விரும்புகின்றேன். சிலவேளை அரசு கூட உயர்குல அழுத்தத்துக்கு உட்படுகின்றது. ஆனால் எமக்கு கிடைப்பது என்ன? நாம் அரசிடமிருந்தே தேவையானவற்றைப் பெறுகின்றோம். மேஜர் ஜெனரல் சந்திரசிநி அவர்களை ஆளுநர் பதவியில் இருந்து நீக்கவே TNA விரும்பியது. ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரை திரு.சந்திரசிநியுடன் நட்பு ரீதியாக பழக, அனுசரிக்க முடிகின்றது. இதே போல் முதலமைச்சர் திரு.விக்னேஸ்வரன் அவர்களுடன் என்னால் பழக முடியுமா?

திரு.குணசிங்கம் அவர்களிடம் உயர் குலத்தின் அறிஞர்கள் கூட உங்கள் கருத்துக்கள் பக்கச்சார்பானவை எனவும், பல விடயங்கள் அவர்களைப்பொறுத்தவரை இன்னொரு பக்கத்தைக் கொண்டவையாகவும் தெரிவதாகவும் கூறுவது தொடர்பாக உங்கள் நிலைப்பாடு யாது என வினவப்பட்டபோது, அவர், 'ஒரு பாரமான கல்லை உயர்த்தும் செயலை எடுத்துக்கொள்வோம். நேரடியாக ஈடுபடாத ஒருவர் நிலத்தில் கிடக்கும் கல் ஏற்கனவே உயர்த்தப்பட்டுள்ளதாகவே பார்ப்பார். ஆனால் அதில் நேரடியாக ஈடுபடுவதே தனது தசை நரம்புகளில் அல்லது உடலில் எவ்வளவு வலி ஏற்பட்டுள்ளது என்பதை உணர்வார்' என்று கூறினார்.

சமுதாயத்தின் தராதரத்தில் சாதிய மனோபாவத்தின் தாக்கம்.

சாதியத்தின் தொடர்ச்சியான தாக்கமானது குடித்தொகை சார் சட்டத்தின் இன ரீதியான கோட்பாட்டின் உப தலைப்பாகவே இனம் காணப்பட்டுள்ளது. இதுவே இலங்கையின் விழுமியத்திற்கும் நிறுவனமயப்பட்ட கட்டமைப்புக்கும் ஏற்பட்டுள்ள சீரழிவுக்குக் காரணமாக அமைகின்றது. இத்தகைய கோட்பாட்டின் அனுமதியானது, சட்ட திட்டங்கள், பொதுவான தரநிர்ணயம் போன்றவற்றை ஓர் குறிப்பிட்ட குழுவின் முன்னுரிமைகளை பலப்படுத்தும் பொருட்டு புறக்கணிக்கிறது எனலாம். ஒருவர் மனிதருள் தாழ்வானவர் என வார்த்தை மூலமோ சைகை மூலமோ பிறப்பினால் தற்செயலாகப் பெறும் குணாதிசயங்களை வைத்துக் குறிப்பிடுவதானது கொடுமையானதும் அன்னியப்படுத்துவதுமான ஒரு செயல் என்பதுடன் இது முழுச் சமூகத்திற்குமே பாரிய இழப்பை ஏற்படுத்தும் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க ஒன்றாகும்.

யாழ்ப்பாணத்தையும் அதன் நிறுவனங்களையும் பொறுத்தவரையில் சில துறைகளில் தேர்ச்சிமிக்க ஆற்றல் பற்றாக்குறையாகவே காணப்படுகின்றது. உதாரணமாக கல்வி சுகாதாரம் போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். மகிழ்ச்சியற்ற நிலையைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு வைத்தியர்களாகவும், வாண்மையாளர்களாகவும், தாழ்ந்த குலத்திலிருந்து தெரிவுசெய்யப்படுவோர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வெளியிலேயே பணிபுரிய விரும்புகிறார்கள். குணசிங்கம் அவர்கள் விபரிக்கையில், 1995இல் இடம் பெற்ற வன்னி இடப்பெயர்வின் போது தாழ்த்தப்பட்ட குலத்தைச் சேர்ந்த பலர் அங்குள்ள பாடசாலைகளிலேயே குறைந்த அழுத்தத்துடன் கூடிய சூழலில் கல்வி கற்று சிறப்பான பெறுபேறுகளை பெற்றிருந்தார்கள்.

ஆனால் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்கு திரும்பிச் செல்ல விரும்பவில்லை.
சாதீய மனப்பாங்கானது பக்கச் சார்பான தன்மைக்கும்
துஷ்பிரயோகத்துக்குமான அனுமதிப்பத்திரமாக உருவெடுத்துள்ளது
என்பதில் மிகையொன்றுமில்லை.

KUNASINGHAM' Pages

குணசிங்கம் பக்கங்கள்

சீனியர் குணநாயகம்

Pages-பக்கங்கள் 375 to 383 of

PALMYRA FALLEN
FROM RAJANI TO WAR'S END

RAJAN HOOLE'S

Palmyra Fallen

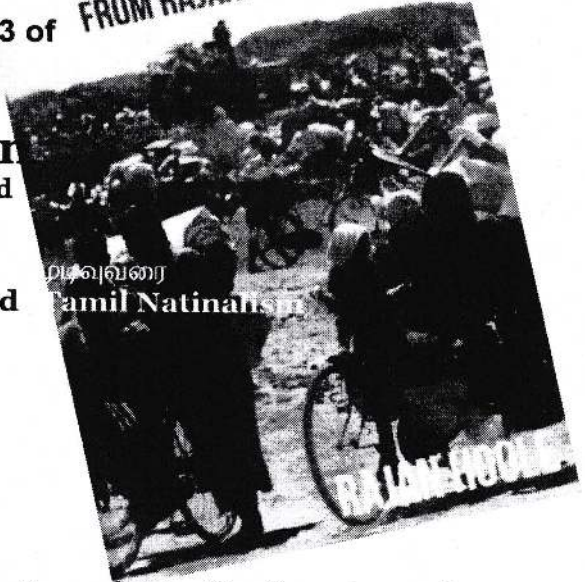
From Rajani to War's End

விழுந்த பனை

ரஜனியிலிருந்து போரின்

The Oppressed Cast and

பிடிவரை
Tamil Natinalism

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்
The Oppressed Cast and Tamil Natinalism

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 29

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

Palmyra Fallen : The Oppressed Cast and Tamil Natinalism (375-383) - 30

விழுந்த பனை : ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும்

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகமும் தமிழ்த் தேசியவாதமும் The Oppressed Cast and Tamil Nationalism

11.7: The Oppressed Castes and Tamil Nationalism

The organised militancy in Jaffna began with the caste struggles of the 1960s. The violence of the high castes drove the struggle against untouchability in a militant direction. Sporadic murder of oppressed castes remained largely unnoticed. The militant stance began with the Communist Party (Peking Wing or CPP) led by N. Shanmugathan. The earlier strand which had begun in the 1940s was led by Joel Paul and M.C. Subramaniam. Their strategy was to explain the deprivation suffered by the oppressed castes to rulers in Colombo and seek affirmative action, which resulted in political alliances outside mainstream Tamil Nationalism. This brought benefits to the people, especially in education under Prime Minister Mrs. Sirimavo Bandaranaike. It was a situation where oppressed castes were forced to seek legitimate help from outside, and in doing so they became vulnerable to being branded as traitors by the nationalist camp that did not want to look squarely at caste oppression.

When ethnic oppression became severe with the 1977 communal violence, the left oriented groups which took to militancy inevitably drew on the

tradition of militant mobilisation against caste oppression. Many from the oppressed castes joined these formations in the hope that their contribution to Tamil liberation would also liberate them politically. From 1986, when the LTTE moved to wipe out its rivals, many of them perished ignominiously, branded as traitors because they were not in the LTTE. In the political vacuum that resulted, the LTTE recruited many from the oppressed castes who hoped for better things, once more to perish.

Several influential elites in Jaffna would be quick to swear that caste is no longer an issue, but is something harped on by trouble makers. Many Hindu Temples with an oppressed caste base are thriving owing to former devotees' munificence from abroad and a general increase in religiosity. Those from the oppressed castes are more enthusiastically participating in Hindu ceremonies, conducting age-attaining ceremonies for girls and disporting themselves in saffron and holy ash.

In Jaffna itself this phenomenon of attempting caste liberation by adopting high caste values and practices is one of passive acceptance of Hindu upper caste ideology that demeans them. The LTTE was critical of the caste system, but without political substance it had no agenda for caste liberation. During its domination the high castes sought its patronage and even manipulated it, but their room for mobilisation was limited.

The LTTE is gone now, but how the oppressed castes who now comprise up to an estimated half of the population fare postwar could be gauged from their representation in the recently (September 2013) elected Northern Provincial Council.²⁸⁷ The Tamil National Alliance controls 30 of the 36 seats; of them the number of oppressed caste members is only three. Of the five provincial ministers, none is from the oppressed castes. Though hardly anyone talks about it, it is a token of what imitation of high caste ideology and religious ritual really means to the oppressed castes.

The militant movements failed the oppressed castes by trying to use them by talking about caste liberation without any programme or political content. A glance at the phenomenon of caste violence will show that the militant groups were mainly used to tighten upper caste domination. Violence against oppressed castes is much older than the militant phenomenon. In the latter 1960s, the oppressed castes fought battles for temple entry and challenged other restrictions against them; the latter included inferior vessels in which tea was served to them in tea shops and

²⁸⁷ In the caste structure of the Sri Lankan Tamils, the Vellala elite occupy the peak position as the dominant caste. Vellalas at the next levels and the Brahmmins are also considered to be upper castes. In all they comprise 40% of the Tamil population. The middle castes comprise 30%. The remaining 30% are the downtrodden people who toil at the lowest level – S.K. Senthivel (FN.288). The five service castes who toil at the lowest level – Pallar, Nalavar (Toddy Tappers), Paraiar, Vanuar (washermen) and Ambattar (Barbers) – are known as the Panjamar

work places, and services performed by washer men and barbers being denied to them. A major incident in 1964 was when in Punnalaikadduvan 65 houses of oppressed castes were burnt by a high caste mob. The victims fled through Mylankadu and settled down in Erlalai. Nevertheless, victory against open discrimination was total. A notable struggle against untouchability was launched on 21st October 1966.²⁸⁶ A leading role in this battle was played by the Communist Party, Peking Wing (CPP).

The oppressed castes being deprived and far behind in education, their leader Mr. M.C. Subramaniam appealed to Prime Minister Mrs. Bandaranaike, who made him a nominated Member of Parliament in 1970. Mrs. Bandaranaike gave them 15 primary schools including in Kuttiapulam, Mattuvil and Sandilipay; and 225 persons from these castes were admitted for teachers' training at colleges in Palaly, Kopay and Colombogam (Karaiyoor). For the oppressed castes in backward areas these gifts were too wonderful to be true, even though free education had entitled them to these. More than a thousand people without education were further given jobs as railway labourers.

Mr. Seeniyar Kunasingam (Kunanayagam), an oppressed caste activist, took part in oppressed caste struggles from an early age, had become Northern Secretary of the CPP. He explained that of Joel Paul and M.C. Subramaniam, the pioneers in the pre-independence caste struggle, Paul was from Tellipalai and could not, because of his caste, take up a position as teacher for which he was trained. But he did extremely well as a contractor and became influential, along with his brother Samuel.²⁸⁹ Kunasingam relates that by arrangement, Paul and Subramaniam met a leading English official in Nelliady and took him to Kanpollai, a nearby oppressed caste village, to show him the conditions there. Later, the high castes tied both Paul and Subramaniam with their shawls and doused them in petrol prior to burning, but the Police rescued them in the nick of time.

Being of the traditional democratic disposition M.C. Subramaniam could not go beyond a limit in struggling against the violence of the high castes, resulting in persons including S.T. Nagarathnam, K. Daniel, Thangavadivel and Krishnapillai Master leaving him from 1964. However while he was MP in the early 1970s, high castes approached Subramaniam, as they approached Duraiappah, for government jobs and favours such as transfers, where he readily obliged. Kunasingam adds bitterly that after getting these favours, they spread false stories that Subramaniam did this for money. Kunasingam recalled that when oppressed castes obtained educational facilities from the Government, Tamil Nationalist leader A. Amirthalingam denounced this through the party paper, the *Suthanthiran*,

²⁸⁶ <http://www.bannedthought.net/SriLanka/NDP/ND23.pdf>

²⁸⁹ <http://dajsvdharmaaraj.blogspot.com/2010/11/growing-up-in-jaffna.html>

in a derogatory tone. Tamil nationalism too came, by implication, to regard these people as outcastes, and even traitors.

1970s and Continuing Violence: Violence against the oppressed castes continued with impunity in those times that still had functioning law and order, despite the LTTE becoming active with the murder of Alfred Duraiappah in 1975. During 1977, in Mylankadu, Erlalai, thugs working for the high castes, burnt a house on land where the high caste land owner had been trying to evict the tenant, killing Veeramuththu's two children and his mother-in-law. Kunasingam remembers the corpses looking like roasted pigs. No arrests were made.

In January 1982, Annasamy, a driver attached to the Ceylon Transport Board from Punnalaikadduvan North, was returning home to Eevinai after work, when he was intercepted by thugs working for the high castes and cut to pieces. Kunasingam took the relatives of the deceased to Chunnakam Police Station and made a complaint. Arrests were made and the case was heard in the Mallakam Magistrate's Court by Judge C.V. Wigneswaran, who had earlier viewed the remains at the site.

By this time the militant groups had become active and it was easy for high castes who had the ear of the militant groups to brand active persons who fought on oppressed caste issues as traitors or informants and have them killed. Asked if it was the main nationalist groups, PLOTE, LTTE and TELO who did this as opposed to the more left groups, Kunasingam said he would not exclude the latter, all were capable of it. One of those killed in 1982 was Rasasekaran from Eevinai, who was active with Kunasingam. He was taken from his village by the LTTE, shot and burnt in a hole. The local situation had become too dangerous for Kunasingam, who left for employment in Saudi Arabia in early 1984. When he returned in 1987, he found those arrested for Annasamy's murder at large. Apparently, the case had been dropped. He said there are many instances of such killings, which were hardly reported or investigated.

Kunasingam told us, "I do not blame Judge Wigneswaran personally for the failure to bring Annasamy's killers to book. There was a worsening situation in the North and by mid-1983 routine police work was at a standstill. But there was a general systemic trend. Were the victim of high caste, the case would have been wrapped up speedily and there were several months in which the job could have been done. It is the same even today. When the oppressed castes go to the Human Rights Commission or to the courts, they seldom get fair treatment."

Post May 2009: When the war ended all sections of Jaffna society were faced with an uncertain future. Those who had relied on LTTE patronage had to realign themselves. Religious groups had to think of new alignments to look after their interests in a field where the Government, Army and the

PDP were the main dispensers of patronage. And certainly Christian dignitaries too made their own useful contacts at the top.

The direction of the society however is determined by how in the absence of moderating principles, dormant prejudices, weaknesses, interests and ambitions of the leading forces coalesce to marginalise others. As regards caste, the process of acculturation, co-optation and patronage confuse the scene and make it harder to discern discrimination. Tamils as a whole have faced institutionalised discrimination in Sri Lanka, which is commonplace and well-known. But what the oppressed castes, whom we consider part of the Tamil nation suffer, is both devious and largely suppressed.

We give the cases of Miss. Malar Sinniah who was principal of Kopay Teachers Training College and Mrs. Navamany Santhirasekaran, principal of Imayanan (IC²⁹⁰) School in Vadamaratchy; both oppressed caste women at top rank jobs suffered devious acts of discrimination on account of it. Miss. Sinniah was removed from her post and ordered to spend the last one and a half years before retirement signing at an office, overnight reduced to a nondescript, without any charges being made or, reasons for the action being inquired into within the mandatory three months. In her place a far less qualified high caste person was made principal. Going deeper into Miss. Sinniah's case shows caste discrimination to be part and parcel of far reaching corruption in our educational establishment, where mafia-type intimidation is deployed by our putative educators (see appendix 11). A body of high caste officials seems to have canvassed her superiors in Colombo and got them to act against her as Tiger woman. Where the Tigers in power, they would have branded her as anti-Tiger to the same end. Petty vindictiveness is seen in the manner the local authorities have hounded her.

Mrs. Santhirasekaran, though qualified was denied the principalship of her school, Udupiddy American Mission Girls' (1 AB) School (AMGS), vacant from March 2010. Though a trained teacher without a degree, she had been principal and earned Grade 1 in the Sri Lanka Principals' Service (SLPS 1) in 2004. She was offered a posting to Valvettithurai Girl's School, which she did not take up; as she expected to be interviewed for the vacancy in AMGS. Mrs. Santhirasekaran was rejected for AMGS without even being called for an interview. Meanwhile the school was placed in the hands of the Acting Principal Mrs. Joseph, who though Grade 1 in the Teachers' Service, was unqualified without SLPS 1. A leading former principal in Vadamaratchy quoted Mr. V.T. Selvaratnam, Additional Provincial Director of Education covering the area, as having told him that he could have appointed Navamany, if only she had a degree.

X, having A. Level Commerce, but not Science, 1 AB, having A. Level Science

A senior education officer told us that Selvaratnam's could not be the true reason, as the advertisement for the principal's post had called for SLPS 1, which only Mrs. Santhirasekaran among the applicants had. The concerned circular had a point system where 10 points were awarded for the degree and diploma, but in the absence of competition only the SLPS 1 mattered.

One may contend that though an irregularity had occurred, caste was not the issue here. This is to ignore the fact that there were already lobbies opposing the appointment of principals from the oppressed castes to prestigious schools. Another education official who was present when the matter was discussed, heard Selvaratnam say, "Let's keep her out" – done by the simple expedient of putting the interview on hold.

A friend pointed out to Mrs. Santhirasekaran that the Provincial Education authorities had appointed two Grade 1 principals without degrees to Grade 1 AB schools in Valikamam during 2011; these were Victoria College and Vaddu Hindu. He advised her to cite these and appeal, but she did not. After 2 ½ years of dragging, time had come for the Acting Principal to retire – on 12th November 2012. Once more Mrs. Santhirasekaran hoped to be made principal. She was still the only applicant with SLPS 1. Besides she had obtained her Bachelor's in Education, which covered the diploma as well. But in the new advertisement for the principal, ostensibly as requested by the school societies, old girls and parent-teachers, made the stipulation that in addition to the degree and diploma, the person appointed principal should be of an age to serve three years before retirement. This was deliberate as the former Acting Principal, who had only 2 ½ years to serve was appointed simply to keep Mrs. Santhirasekaran out, and during that period her application was gathering dust on the tray. The new conditions were again tailor-made to keep her out as her date of retirement upon reaching 60 was 26th September 2014. Mr. Sathyaseelan, Secretary of Education Northern Province appointed as principal Gowri Sethurajah, who was only Principal Grade 2/2. The drama of mobilising high caste interests was the work of education officials, whose duty is simply to check minimum requirements and make appointments based on the points system.

This was the time the matter caught public attention as a divisive caste issue, when supporters of Navamany Santhirasekaran demonstrated on the streets, demanding that the school be given its due by appointing a Grade I Principal as stipulated for 1 AB schools. The issue became further politicised as the Northern Provincial Council elections approached in mid-2013. Representations were made to Governor Chandrasiri who issued a letter to the Provincial Secretary of Education on 4th July 2013 ordering Mrs. Santhirasekaran's appointment as principal. The next day provincial elections were called and the Secretary issued his letter on 13th August

asking her to take over as principal on 23rd September. The school societies in turn confronted her in court demanding that her appointment be voided owing to its being done during the electioneering period.

Caste mentality is the thin end of the wedge that opens the door to widespread disregard for the rules, rank favouritism and debasement of merit in our educational environment. The most subtle weapon in the hands of those in power is deniability, by distorting the rules and maliciously throwing doubt on the credentials of those who have been cheated.

Rajadurai and Sivalingam: Kunasingam holds that the targeting of oppressed caste folk who come up in life has not ceased to this day. He gave the example of Central College Principal Rajadurai and Education officer Sivalingam. It is true, he said, that Kanapathy Rajadurai was killed on 12th October 2005 by the LTTE, ostensibly as reprisal for the State's killing of Principal Sivakadatcham, but it could not have happened that way unless plans for Rajadurai's murder had already been in place, awaiting a pretext. This reading has similarities to the murder of Principal Anandarajah in 1985 (see FN.70 of Ch.3). Kunasingam added that the LTTE had no reason to target Rajadurai and they usually made allowances for people in positions; Rajadurai had no more contact with the Government, Army or the EPDP than others in his position (e.g. Principal Sivakadatcham) had, and Rajadurai was certainly not an army spy. Kunasingam is certain that some who did not like persons of Rajadurai's caste in high positions had fed stories to the LTTE to have him killed.

Markandu Sivalingam (52) was Deputy Director of Education in Jaffna, from an oppressed caste, and was shot dead by gunmen who entered his house on the night of 26th December 2010. No one was arrested. It was amply clear that unless the killing was done by agents of the state, the Government would have left no stone unturned to find the killers at a time it claimed to be in complete control. Concerned observers dismiss rumours floated, purporting to explain the killing; one held that Sivalingam had spoken out against the order to have the National Anthem sung in Sinhala-only. Kunasingam, who knew Sivalingam well, said that he was a retiring man of moderate habits not given to political posturing, one who suffered in silence insults alluding to caste.

Kunasingam added that before he was killed, Sivalingam had told him that he faced threats to his life from several persons, including X, who was senior in the educational field. Kunasingam knew X as one connected to the SLFP like himself, but also as one who helped the LTTE in logistics. Moreover, Sivalingam was promoted and was to assume the post of Director of education the next day, which has left Kunasingam convinced that it was a caste killing done by priming official killers with false stories

about Sivalingam. Moreover, Kunasingam said, X had told him that Sivalingam was killed because he had made a pro-LTTE speech at a function the previous day.

When told that those who knew X, did not regard him capable of such harm, Kunasingam responded, "There were serious problems in what he told me. Sivalingam had neither gone to a function, nor made such a provocative speech. Even if X was not directly involved, he was spreading a false story intended to shift the blame. Look, the ethnic problem is a grave one, but the Sinhalese will neither admit that, nor their connivance (whether active or passive) in impunity and violence against Tamils. They don't want to let go short term benefits that come from denying another community its rights. Caste is like that. It is a bigger issue here [in Jaffna] than the ethnic problem."

The feelings and judgments of a man like Kunasingam who has dealt with countless cases of caste abuse and discrimination need to be taken seriously by those who mean Tamil society well: "We have won several battles. Formally there are no barriers now. The high castes sit with us and eat with us at functions, but that is deceptive; what is in their heart is quite different. Their intention is to use invisible means of manipulation to keep us in the role of pet dogs. When there is a hue and cry of opposition when an oppressed caste person is about to become a school principal or a high ranking educational official, or when the system of representation is manipulated to ensure no more than a token presence of the oppressed castes, these are all moves meant to keep the doors to our advancement closed as far as possible.

"How the system works against us is very evident in the outlying villages in Jaffna. Many of our people live in crowded dwellings with hardly any room for a lavatory or a well. If our people move into vacant crown land, immediately the Headman or Divisional Secretary would take legal action. A high caste person doing this would be helped by officials to legalise his occupation. Take the Valikamam High Security Zone (HSZ). The Army is wrong to occupy the lands. But when the [nationalist] TNA brings foreign dignitaries to see the displaced, they take them to the squalor of IDP camps, almost exclusively occupied by oppressed castes from the HSZ. When protests are mounted, it is they who are mobilised to defy the security forces. The title holders to occupied lands are mainly high castes, who have largely moved to suburban Jaffna or far beyond.

"The question is what is in it for the oppressed castes, whose misery and desperation are exhibited to redeem the land? It is they who broke the rocks, made the land fit for cultivation, and labour to make it produce, but barely own a viable patch of land. We only want to live in dignity and equality with others. But this is not what the TNA wants. The Tamil

nationalists have offered token representation to a few from the oppressed castes. They are then used to consolidate high caste ideology and politics. Individually they and their families might do well. When those who are co-opted commit abuses they are protected. But their record is one of betrayal. I would frankly support the Government rather than a high-caste dominated polity. Even governments bow down to high caste pressure, but what benefits we have, we got mainly from governments. The TNA wants to get rid of Major-General Chandrasiri from the post of governor. I could any time talk to Chandrasiri in a friendly and companionable manner. Could I do likewise with our elected Chief Minister, Wigneswaran?"

The suggestion was put to Kunasingam that even well-meaning members of the high castes would dismiss what he has said as one-sided and many of the cases as having another side to them. He answered, "Take the lifting of a heavy stone. As one not directly involved, you would see that the stone that was on the ground had been lifted up. But he who lifts the stone knows how his muscles and sinews were strained in the act and the pain various parts of his body endured."

Impact of Caste Mentality on the Quality of Society

The continuing impact of caste may be identified as a sub-plot of inclusion of the race principle in the Citizenship Acts that are responsible for the moral and institutional degradation of Lanka. The admission of such a principle legitimizes disregard for rules and common standards in order to consolidate privilege of a group. Telling a person by words or signs that he or she is a lower ranking human being because of an accidental attribute of birth, is pregnant with violence and alienation, and brings tremendous loss to the entire community.

Jaffna and its institutions face a dire lack of competent talent in for example its educational and health services. Rather than face unpleasantness doctors and professionals who qualify from the oppressed castes prefer to stay out of Jaffna. Kunasingam explained that following the 1995 forced exodus to the Vanni, many from the oppressed castes joined schools there, studied in a less constrained atmosphere and have done well, but do not want to return to Jaffna. Caste mentality is licence for favouritism and abuse.

11.8 Masquerade for Power

Tamil nationalism, like its counterparts, is drenched in hypocrisy. C. Suntheralingam, the pioneer of the Eclam slogan, voted for the 1948 Citizenship Bill (see FN.291). G.G. Ponnambalam, leader of the Tamil Congress, gave in 1947 the Indian Tamils a solemn written undertaking, "*I pledge to support and shall adhere to the demand of the Ceylon Indian Congress for the rights and status of Indians in Ceylon*" (S. Nadesan in the

